

LIBERTATEA

Foale pentru sătenii și muncitorii întemelați la Orăștie în anul 1902

Director sufletesc:
Dr. ION I. MOȚA
Director vremelnic:
Pr. IOAN MOȚA

Cererile de abonare și banii
pentru foale se trimit pe adresa:
Admin. „LIBERTATEA” Moța
BUCUREȘTI I, Calea Victoriei 63.

„Libertatea” este:
Proprietatea familiei moștenitoare
a lui Ion I. Moța
ABONAMENTUL: 120 lei pe an,
60 lei pe 1/2 an și 30 lei pe 1/4 an

Orice scrisori pentru Redacție
să se trimită pe adresa:
RED. „LIBERTATEA”, ORĂȘTIE
Jud. Hunedoara

Apare
în fiecare zi
2 lei

Legiunea în alegeri

Cum spuneam în numărul trecut, șefii regiunilor (o regiune stă din 3-4-5 județe) ai partidului »Totul pentru Țară«, au ținut la Casa Verde în București, o consătuire în 12 Sept. Au fost de față: Căpitanul C. Z. Codreanu, dl Gh. Clime, președintele vremelnic, apoi dnii: avocat Mile Lefter, N. Totu, I. Banea, Traian Cotigă, E. Șiancu, Ing. Virgil Ionescu, Aug. Bădeanu, Vas. Iasinski, Const. Topa, col. St. Zăvoianu, Aur. Ibraileanu, N. Pătrașcu, Aristotel Gheorghiu, Radu Gyr poetul, pr. Horia Sima, Sergiu Florescu și alții. — Comandanții s'au dus întâi de s'au închinat la mormântul soților perduți Moța și Marin, după care plecând spre casa în care să țină sfatul, tuturor le părea că Moța și Marin vin cu ei, sunt printre ei, îi sfătuesc și-i ocrotesc...
Hotărârea la care a a-

juns consătuirea, fiind de față Căpitanul și prezidând dl Gh. Clime, este că:

Partidul „Totul pentru Țară” intră în lupta de alegeri de data asta, și la Camera (deputați) și la Senat. Apoi:

Pentru a fi și în alegeri oameni noi, cu moravuri mai curate ca cele cunoscute la vechile partide, partidul »Totul pentru Țară« va cerca totul ca și în vremea frământărilor din alegeri, să țină legături de bună vecinătate și chiar de prietenie cu celelalte partide, — adică să nu se hulească unul pe altul, să nu umple lumea de minciuni despre celelalte partide. — Numai atunci vor spune și ei, „dinte pentru dinte”, când celelalte partide îl vor lovi pe el și-i vor scoate din răbdări prin hulele lor!

Program cinstit și îndrumare omenoasă.

Mânile vrășmașe -- pe lucru...

Dacă Legiunea și ale ei creștinești și românești fapte sunt prigonite până la zmulgerea de sfinte cruci și astupare de fântâni, — ce mirare că aceleași mâni de mari oameni „politici” lucrează din ascuns și în alt fel, ca, de pildă, prigonind foala cea mai răspândită care slujește Legiunea, „LIBERTATEA”. Acolo unde notarul sau primarul sau alt puternic al zilei, e mare „liberal”, și vede că în satul lui prea vin multe numere din „Libertatea”, ia el „măsuri” de a o face să nu mai vie: Scrie el pe toate foile: Retur, napol, „nu se primește” sau „refuzat”. — Asta noi o înțelegem, căci fiecare foale are și cetitori cari se lasă de ea, fie că nu-i mai lipsește, fie că trece la altă foale. E lucru firesc și nu supără. — Dar când 7-8 fol își vin napol dintr'un sat, pe toate scris de același mână: „refuzat”, asta-i cu deochiu... Aci sau primarul, sau poștașul, cineva, mare „politic” din sat, și-a pus lăbușa la lucru și arată el „Gărzii” că la el nu mai intră foala ei!

Iaca o pildă: Din Roșta Montană (jud. Alba) ne-au venit refuzate 7 fol, pe toate aceeași mână scriind că nu se pri-

mesc: foile lui Vădan Nicolae, Șiof Ioan Z. Albu, Luciu Alexandru, Iancu Andrei, Iancu Emanoilă Șalului, Iancu George, Boldiș Vasile... Spuneți pisticii și creadă ea, că 7 Români cari ceteau „Libertatea”, s'au săturat așa de odață și de capul lor, de această gazetă!... Aci sau că frații noștri sunt lucrători în minele sau întreprinderile unui contrar al Legiunii, care el îi oprește a mai primi această foale, sau că e la mijloc mâna poștarului pus la cale de notar sau de un politician de cel la putere, — și își arată prin asta inimușa lor pentru lupta tot mai cuceritoare a Legiunii.

De altfel am mai pășit-o și pe aiurea așa. De pildă portarul (căci el credem că e acolo capul și hotărâtorul) fabricel de avioane din Brașov, a respins tot așa numeroase foli cari mergeau muncitorilor legionari de acolo... Nu i plăcea portarului și celui de-ungând și suflet cu el, directorului, că muncitorii cetesc o foale creștină, care-i înalță cu inima la Domnul, și că, în loc să se încrunte ca comuniștii, privesc: viața cu față senină și își împlinesc slujba cu inimă plină, și i opresc a mai ceti foala, care pe

acest drum îi povățuește. Le-o fi dând azi „LUMEA ROMÂNĂSCĂ” a nenorocitului Colonel Petrescu, sluga ijdanelor...

Dela Diocheji (jud. Putna) ne-au venit tot așa trei foli cu scrisoare de același mână pe ele, că „refuză” primirea foilor lui Ștefan Străoanu, Lazăr Vrable și Nicolae T. Nicu. Vădit că e aceeași apucătură din ascuns.

Fie sănătoși cei ce „manevrează” așa împotriva Legiunii și a gazetei noastre care o slujește. Dar să știe și de aceea, că pe noi prea puțin ne zguduie aceste deschideri de inimă confrare... Când ni se refuză 5-10 fol, ne-au și venit alți abonași noui 20-30... Și cei oprși a le mai primi, ne scriu ei, să le trimitem la cutare cunoscut al lor din oraș, de unde le vor ridica și le vor urma, tot așa ca și cum le ar fi mers în fabrica sau la întreprinderea care-i împedecă.

Dacă le amintim aci, e numai pentru a arăta, de ce apucături nevrednice se folosesc anumiți oameni „politici” pentru a pune, — dacă ar putea, — palma pe gură Legiunii și credincioșilor ei... Fie sănătoși. Inimile legionare rămân cele ce au fost!

Legionarii

Vine chiot dinspre munte,
Vine freamăt din păduri —
Căpitanul vine 'n frunte
Cu mulțime de panduri,
Iar din Jiu, din apa sfântă,
Vine cântec vitejesc
Și cu glas de surle cântă
Tot poporul românesc.

Lasă goarnea să sune,
Legionarii să-i adune
Țara să ne-o vedem iară,
Mândră, mare, românească.
Peste glie să ne crească
Stăpânire legionară.

Să nu fie astăzi sclavi
Românașii 'n țara lor.
Ci stăpâni pe-acest pământ,
Cum au fost sub Basarabi,
Căci trimis-a Domnul Sfânt
Căpitan viteaz pe gloată
Să ne scape țara toată
De străini, — Domnul să-i bată!
Cum ne bat ei, azi, mereu.

A'mbrăcat cămașa morții
Căpitanul legionar,
Ca să schimbe pașii sorții,
Să ridice Neamul iar.

PETRU BODEA
șef de club
Com. Cracna, jud. Arad

Abonamente de probă la „Libertatea”

Pentru a face cu putință, ca și legionarul cel mai sărac să se poată adăpa la izvorul curat al dragostei de țară, de neam și de căpitan, — ce făgăduiește din fiecare număr al gazetei „Libertatea”, — institutăm începând cu 1 Octombrie, pe un termen de 3 luni, abonamente de probă, care costă numai 25 lei. Legionarii sunt rugați să facă în număr cât mai mare abonamente de acestea.

Administrația gazetei „LIBERTATEA”

ȘI DIN CENUȘĂ...

Credința și onoarea legionară întrec rânduelile lumestești — urcându-se pe culmile sufletestești acolo în bătaia viforului din văgăunile negre ale neputinței diavolești.

Credința legionară este chezașia biruinții noastre pentru desrobirea sfântului nostru neam din ghiarele pieirii.

Onoarea legionară întrece celelalte simțiri mici ale ființei omenestești, fiind gata oricând la jertfire trupezască în chip senin, legionar.

Căpitanul în adâncă sa chibzuință, a dizolvat organizația legionară din ROMAN — fiind cu mult sub măsura cerută de credința și ordinea legionară.

Un fapt unic în istoria noastră politică-democrată. Un fapt neînțeles de „impărașii” iudaizași ai acestor frumoase meleaguri.

Și cât adevăr a avut Căpitanul, când a spus: „Din cenușa noastră, dacă „oameni” ați fost, — veți renaște, iar flăcările credinței voastre vor fi cu atât mai puternice, cu atât mai vii — de vor birui întunecimile iadului.

Și iată că așa e. Vechea cetatea vovodală — astăzi lagărul galiștenilor — nu și-a pierdut știința de sine cu toată corupția „democraștelor” de pe aici.

S'au trezit băeșii și muncesc sărguitori — cu zâmbetul pe buze — muncesc așteptând iertarea Căpitanului și îmbrățișarea cea dulce. „Am fost rădăciși, dar ispășirea ne ridică zi cu zi sufletele pe culmile însozite ale adevărului — pe culmile Legiunii”. „Am fost un fel de oi rădăcite, dar înțelepciunea păstorului ne-a adus napol în furma consătuinței, care și are legile ei sfinte, peste cari nu trebuia nicicând să trecem.

Iată în această fotografie un grup de „renăscuși”, gata pentru lupta adevărului întru credința și onoarea legionară, — la un bai legionar (pentru menținerea unui depozit de propagandă).

Căpitanul pedeapsa la dreaptă ne-a oșelit!
Să trăești împreună cu Legiunea!

Leg. Emanoil Floreus
— Roman —

Germania — cruțătoare cu Franța

Hitler se vede că vrea cu adevărat să ajungă a trăi în bună vecinătate cu Franța. În supărarea lor pe Franța, Germanii își făcuseră un İnn (Cântare) de zăfărare a inimilor germane împotriva Franței, pe care îl cântau uneori la adunări politice, — lucru care supăra de faof pe Francezi.

De curând Hitler a dat poruncă către toată lumea germană, că İnnul contra Franței e oprit, și pe cel ce îl vor mai cânta, îl pedepsește. Că el n'are bucurie când vede că se aruncă surcele pe foc, chiar când el pregătește o domolire a Franței și o viețuire de bună vecinătate cu ea.

Cam pentru același cuvânt și manevrele mari ale armatei germane, le face departe în İnnul țării, nu pe aproape de horarele franceze, — ca să nu le înțeleagă aceștia ca o arătare războinică ce le-ar suna lor.

DE TOATE

POD PESTE BOSFOR.

Mare vorbă! Să tragi punte peste mare. Guvernul turcesc a dat înzestrare planului unor mari întreprinzători, de a dura un pod dela un țărm al strâmtorii de mare zisă Bosfor (la Constantinopol) și celalalt țărm. Un inginer polonez visează acest lucru mare.

Acest pod va lega Europa de Asia. Căci la Bosfor se desparte Europa de Asia. Gățul acesta de mare e de 2 1/2 kilometri de lat, — va fi dar podul cam de 3 kilometri, cu partea ce începe de pe pământ. Va avea podul 3 punți, unu peste alta. Pe puntea de sus vor trece trenurile, pe cea din mijloc mașinile (automobilele, autocamioanele, etc.) iar pe cea din jos trecătorii cu picioarele.

Și trecătorii cu picioarele și cu mașinile vor plăti o taxă de vamă, din care să se scoală cheltuielile cu podul. Va fi cel mai minunat pod din Europa. Va costa 12 milioane lire turcești.

ISTETIMI DE CONTRABANDISTI

„Contrabandisti!” (meșterii în trecerea de mărfuri oprite din-

tr-o țară în alta) sunt mari iscoditori de a încunija paza granițelor. Nu se ostensează a trece pe locuri neumblate pe hotar, căci tot îi poate simți paza și-i prinde, ci fac ei de trec prin mâna și pe sub nasul vameșilor, pe drumul cel larg. — O pildă: În orașul Alexandria, bluc puzii contra actor fel de negușori, un om venind dinspre vamă, trecea cu un pachet cam măricea în brațe. Unu vameș i se păru că aci poate fi ceva de cercetat. Merse. Și caru să arate ce are în pachet. Acelați arată: erau masline, marfă îngăduită a fi trecută. Dar ochiului iscoditor al vameșului, îi păru că prea-s mari și frumoase, ca umilate maslinele acestea. Vameșul luă una și o gustă de bună. Abia o înghiți și îi apucară niște vârsături, să moară nu alta!

Ce era? Meșterul contrabandist, scosese din masline sâmburii și le umpluse cu mici buține (sâmburi) umplute cu opiu, marfă oprită la hotar și pusă la vamă mare.

Istet negușorul contrabandist, dar istet și vameșul. Negușorul o păși rău, mai rău ca vameșul ce l-a mâncat maslina...

Tara Negusului nu mai este

Abisinia, căreia i se zicea și Etiopia, având în frunte un împărat, zis Negus, — după ce fu cucerită de Italia, tot mai dorea să se știe că e Etiopia și stăpânirea italiană să fie socotită numai ca o stare trecătoare.

În acest scop Negusul, împăratul ei fugit din tron și din țară, cerea Statului Popoarelor zis „Liga Nașunilor”, ca în sfaturile sale să aibă loc și mai departe trimisul lui, al Negusului, prin ce Societatea Nașunilor recunoaște că Etiopia Veche n'a murit, e doar ținută sub cucerire italiană vremelnică și Societatea Nașunilor, în care Anglia are cuvântul cel

hotărâtor, a și primit pe trimisul Negusului în rând cu trimisii celorlalte state în ordine.

Italia a protestat — a ridicat cuvânt împotriva acestui lucru, când toată lumea știe că Regele Italiei e încoronat azi și împărat al Abisinieii.

După 2 ani de codire și jignire a Italiei, în sfârșit în anul de fața Liga Nașunilor (am putea zice Anglia) se dele bătuță și a venit pe Negus, ca trimisul lui nu mai e primit printre trimisii țărilor cu stăpânire în rândulă. Cu alte cuvinte l'au vestit, că Abisinia (Etiopia) a murit și după a lor știință.

Din pildele altora

Polonii sunt mai îndârjiți împotriva Evreilor. Ei văd ce face Hitler în vecini, și le place și fac și ei așa. Mai nou, din prilejul deschiderii noului an școlar, numeroși membri ai partidelor patriotice polone, s'au pus, de gardă, în fața librăriilor evreești, oprind pe orice creștin a intra în acelea pentru a cumpăra vre-o carte. Chiar pe elevii evrei îi luau întâi de urechile lor lungi, și numai apoi îi slobozeau.

Așa negoțul librăriilor jidovești a mers rău de tot — înflorind în schimb al librăriilor creștine.

Și Franța începe a se arăta sătulă de prea mulți »oaspeți« ce năvălesc în ea din țările vecine, tot bunătați de oameni pe cari acele țări nu-i mai pot suferi!

Acum guvernul, deși foarte »gingaș« în purtarea sa cu străinii, mai ales dacă-s din neamul »ales«, — a luat măsuri, ca acei oaspeți, cari au intrat în ea cam pe sub gard, nu pe poarta legii, să fie îndrumați a-și face calea întoarsă. Și ca să-i știe cari sunt și câți, — i-a adunat și le dă la toți cărțușe cu drept de stat un timp oarecare în țară, până-și fac rost de ceva parale de drum. Pe cărțușica fiecărui strein e pusă fotografia lui și amprentele digitale (a-decă vârful degetului apăsat ca un sigil pe o foaie cernită, care-i prinde icoana țesuturilor de pe deget). — Adecă în Franța, străinii vagabonzi sunt ținuti ca și tâlharii, cărora, pentru a-i putea prinde mai ușor, li s'a luat pecetea degetelor, așa cum se ia oșândișilor când intră în temniță. Afăta încredere mai au și deregătorii e franceze în omenia de sub nasul covoiat, — cât are temnicerul în oaspele său.

Hărnicie legionară

Legionarii din satul Vărtop (jud. Constanța) au lucrat fără plată, două poști frumoase, pentru cimitirul de acolo. Cimitirul era într-o stare jalnică. Năvălind îngredit, intrau în el și căleau mămintele ielurile animale și locuitorii tot sfârșeau și nimic nu isprăveau. Legionarii o făcură din buna lor inimă pentru local de odihnă al părinților și frașilor lor. Fie spus spre lauda lor.

În comuna Negru-Vodă (tot jud. Constanța) legionarii au pus în foarte frumoasă ordine curtea bisericii, care era năvădită de buruieni. Au curățit-o și au săpat-o și arat printre pomi, încât azi e o plăcere s'o vezi. Fără altă răpială, decât bucuria ce o simți ei, când pot face ceva pentru Casa Domnului.

În com. Dognecea (jud. Caraș) nu erau până de curând legionari, decât de sămănță bună! Azi, cu bucurie vestim, că sunt în țință trei »caiburi«, pline de dor de muncă și cu

credință către Legiune și Câmpian.

Sărbărea legionară în com. Coiful-Ostriței. Duminică 12 Septembrie a. c. a avut loc în comuna Coiful-Ostriței (jud. Cernăuși) stințirea unei troițe închinată legionarilor căzuți. Serviciul religios a fost oficiat de un sobor de patru preoți în frunte cu părintele Tăutu. Troița înaltă de șase metri, lucrată cu multă măiestrie de bătrânul legionar Tănase Brănic, a fost ridicată din darurile legionarilor din loc, sub îngrijirea comandantului garnizoanei Mihail Eujență.

Totodată a fost sfințită o cruce de mătă bisericii de legionarii din Ostrița. La această sebară au luat parte aproape 2000 de legionari din comunele Boian, Mahala, Suda și Ostrița, în frunte cu șeful organizației legionare din jud. Cernăuși, dl. avocat Traian Maga. După serviciul religios, a urmat o consfătuire legionară în firul căreia dl. avocat Traian Maga a vorbit despre apropiata luptă electorală.

Octavian I. Franză

SOARTA DE LEGIONAR

„Legionarismul”, — cea mai cinstită mișcare și sufletească îndrumare din câte se văd și se simt azi în țară la noi, este pentru oamenii stăpânirii, o spe-rietoare, de care au visurile și nopți nedormite. Și noi nu pricepem că pentru ce? Dacă eu mă rog lui D-zeu (că legionarii se roagă mult), de ce te sparii domnule ministru de interne, sau d' ta capul jandarmilor, sau matale cutare ofițer inferior, sublocotent sau chiar »locotent« văr primar cu cutare legionar, — — — — — încât te lapezi până și de rudenie cu el?..

Legionarul e un erou, dta, vârul lui primar, ce ești, când, tremurând de frică, te lapezi de el? — Totuși așa e. Avem și exemple de aceasteal..

Ce veți fi având să prigoniți pe tot cel ce se măr-

turiseș'e, cinstit și eroic, că e legionar?..

Iaca o pildă: Din Cernăuți ne scrie un prea cinstit suflet de tânăr legionar, să nu-i mai trimitem foaia pe numele său, — din cauză că „sunt elev” — și ca atare profesorii lui îl prăpădesc de mai cetește foaia noastră »Libertatea«. De va cefi „Dimineața” lui Burăh și »Lumea rom... pardon: jidovească“, — îi dau notă bună... Și bietul tânăr ne scrie: n'o mai primi, fiind elev, — DAR RĂMAS PENTRU TOT-DEAUNA ÎN CREDINȚA ACEASTA, care este cea mai bună“.

Sărman frate tânăr legionar! De vreme trebuie să simți prigoana „stăpânirii” pentru credința ta! Rămâi întru dânsa, și D-zeu îți va ajuta să ai și răsplata credinței și statorniciei, — deși un timp oarecare ești silit, a da tămăie D-lui, până treci hopul.

In Spania însângerată

PATRULA

Pe frontul nostru, de două săptămâni nu se mai vedea nici o mișcare. Inamicul era la coama dealului, depărtare de aproape un kilometru în linie dreaptă. Intre franșeele (șanșurile) noastre și cele dușmane era o vale prin care se scurgea un pârâiaș. Câșiva măslini, prășuși și arși de soare, creșteau pe malul lui. O căsușă mică de piatră, pârâșită de proprietari, era aproape dărămată. Tavanul ars, pereșii aveau urme de gloanșe și șrapnele. Dealungul apei creșteau smocuri de iarbă. Nu știu prin ce întâmplare, un asin (măgăruș) scăpase dela moarte și păștea iarbă.

Îl vedeam în lungile ceasuri de sentință când cercetam porșunea încredințată mie. Pă-

ștea și alunga muștele cu coada, nepăsător și neștiutor de primejdia ce-l aștepta. Era cald. În Spania toamna e lungă. Soldașii, în repaus, spălau rușele și le uscau la soare, fumau din pipe și jucau cărși. Nimic nu ar fi lăsat să se bănușască că inamicul e stăt de aproape. Vântul aducea câteodată sun de muzică. Sunetele răzăgnate ale unei armonice ajungeau mai totdeauna spre noi. Și în această lipsă de atingere cu restul vieții, câteva sunete de muzică trezeau în sufletul meu amintiri și pasiuni ascunse. Ni se părea că stăm de o veșnicie. Acelaș program: Mesa care sosește cu camionul, mâncarea fără grabă, pe marginea franșeei, glumele de care ne

săsurasem. Seara cerul era plin de stele, o strălucire cum numai în poveștile din o mie și una de nopți ar mai putea fi. În fiecare noapte patrulele sectorului plecau în recunoaștere. Veneau mai totdeauna cu gazete lăstate de patrulcie comuniste înadins. Ofișerii se uitau prin ele, mai nimeni nu era dornic să le vadă, apoi erau arse. Nu se întâmplase nici o întâlnire între patrule până acum.

Se vede că inamicul se țere totdeauna, când vedea patrulele noastre, nevoind să ia atingere cu ele. Patrularea ajunsese aproape o petrecere și un mijloc de a gusta din apa rece și proaspătă a pârâului. A noastră mireșea a stătut și a tinichea.

Incepusem să ne săturăm de această nelucrare, comunistii nu dădeau nici un semn de viață. Vedeam regulat cum

la ora 1 venea camioneta lor cu mâncare, trăgea în dosul unui copac și împărșea mâncarea. Șișteau descoperiți. Cu o mitralieră am fi putut să-i curățăm pe loc. Dar era ordin să stăm în stare de apărare și să nu facem întrebunțare de arme, decât în fața unui atac.

Într'o seară ne venit și nouă rândul la patrulare. Plecăm. În frunte, Gil Marlini, un vâșgan de fiacău, bronzat, (arămliu la față) cu umeri lași. Fusese marinar pe un vapor de marfă al unei companii din Valencia. Într'o noapte la Port Said, în urma unui chef într'o cârciumă, ameșit de vin și alcool, a înjunghat pe un alt marinar. Norocul făcu să-i greșească mâna și marinarul se alese cu o rană ușoară. Marlini scăpă numai cu două luni de închisoare. Când a eșit era fără un ban în buzunar.

Vaporul lui plecase de mult. La agenție a primit un plic cu 165 pesetas, restul din leafa ce i se cuvenea și o scrisoare în care i se făcea cunoscut că-i dat afară. În câteva seri a cheltuit banii. Luat de căpitaniul unui vapor, a fost adus până la Gibraltar.

Generalul Franco trecuse marea și înainta blurtor. S'a înrolat (intra) în „Tercio”, la Sevilla, și acum era trimis pe front, la Talavera dela Reina, în bandera a trela.

Al dollea tovarăș în patrulă era un tânăr de mare cultură (învăștură), venit din America, spre a lupta pentru Spania. De tal mexican, simșilor, nervos, cu ochi vișători, pășea cu mare griță în urma lui Gil. Era vădit mișcat. Eu încheiam frontul, nepăsător, deprins cu războiul, cu tercio, fatalist (te ce-o fi)

E'a clasul două și jumătate.

Mare sărbătoare are — Germania — Sau poate și mai mare Italia —

Mussolini, conducătorul Italiei noi, e un om de o mândrie ca mai rar. Parcă el e Traian-Impărat, cel care nu-și prea ridică pălăria în fața oricui...

Când a pus mâna pe conducerea Italiei, întâi și întâi a făcut ca locuitorii țării să fie mulțumiți. Căci cu oameni mulțumiți, mult poți face și multe le poți cere, căci de toate îți vor da!

Apoi își prefăcu armata așa el, că să nu aibă Europa alta asemenea! Iar când avu popor mulțumit și armată tare, începu să dea de știre lumii că ce vrea: că vrea o Italie și mai mare și mai puternică! Începură atunci a se cam neliniști statele care credeau că ele pot porunci în toată Europa, ba în lume: Anglia și Franța.

Dele Englezul din picior la Londra, ca și cum ar zice: la țară-te niște încoace, soră de pe țărnița Adriaticei! Dar Mussolini răspunse prin o mare nepăsare și începu a schimbă vorba de prietenie cu... Germania, cea pe care n'o pot suferi nici Englezii, nici Francezii... Atunci se încreștă frunțile la Londra și Paris. „Mă, Asia! omul naibii. Parcă nu prea știe de frică... Și, ca să l vadă mai de aproape, își trimise cocoana Anglia oameni politici de ai săi la Mussolini. Și acesta îi primi în celătea lui, în țara lui, arătându-se rece și cu planuri bine chibzuite, dela care — nu se abate!

Și „vizita“ Englezilor, nu o întoarse! Veni ră și din partea Franței soli și din a altor țări ce cântă într-o strună cu Anglia și Franța, și Mussolini nu se osteni a le întoarce vizitele. N'a ieșit din țara lui nici odată, pentru a-și arăta dragostea și alipirea pentru vreo țară.

Numai acum odată, întâia dată, Mussolini iese din țara sa, pentru a întoarce o vizită unei țări vecine: anume Ger-

maniei, celei spre care se îndreaptă săgeți și colți, cât englezi, cât francezi!

În 25 Sept. și zilele următoare, Germania răsună dela un hotar la celalalt, întâmpinând cu cinste și mari părăzi pe Mussolini, Domnul Italiei, care stă în Germania 3 zile. A făcut Germania pregătiri uriașe pentru primirea lui. Va face să-i dea cinste și armata germană refăcută, puternică. Va fi sărbătorit Mussolini cum numai împărații au fost sărbătoriti după mari biruințe asupra dușmanilor țării lor.

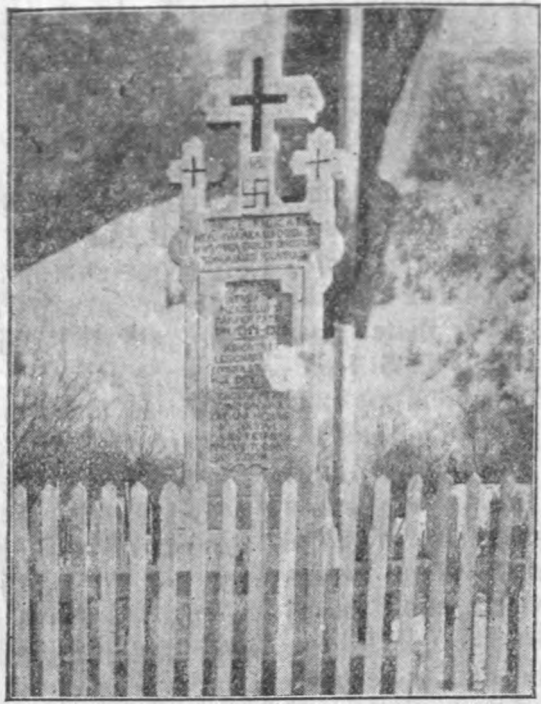
Toată lumea e cu ochii spre Berlin. Și nu știm cine are sărbătoare mai mare: Germania că primește pe Mussolini, sau Italia, că așa e primit Mussolini al ei în Germania.

E un fel de îmbrățișare a două popoare puternice, ca să înțelegă celelalte, cari prea vreau să le înă în ascultarea lor, — că nu mai merge cu vechea fructe (la Englezi) și cu vechea dușmănie, cu drept și fără drept, din partea Franței, căreia jidanii și francmasoneria le sulfă în urechi „politica“ pe care să o facă.

Că e și de mirare. Hitler spune vecinei sale Franța: Nu mai am nimic cu tine. Trăg cu buretele peste trecut. Oprește pe Nemți să mai cânte cântece dușmănoase Franței. Și Franța n'o crede, căci — n'o lasă jidanii să fie înțeleghătoare, de ciudă pe Germani, cari s'au scuturat de jidani.

Vom vedea ce va fi după ce Hitler cu Mussolini își vor strânge mâinile puternic la Berlin!

DI DR. G. ANGELESCU, ministrul școlilor, e greu bolnav. De vre-o lună de zile a căzut la pat și nu s'a putut înfruma, deși și-a adus și 2 doctori streini dela Viena. Și acela a spus: boala merge regulat, cum e firea ei, dar nu va fi de scurtă durată; îl va ține timp mai îndelungat.

Frumoasa troiță ridicată de bravii legionari zarandeni, la STĂNIJA (langă Brad, în jud. Hunedoarei), — a căror chip l'am dat în numărul trecut. Fie laudați, că suat cu gândul la D-zeu și la legea lui!

Muncitorul legionar

Muncitorul, de-alungul vremilor, n'a prea fost răsplătit după truda lui. Stăpânul prea mult poftitor de câștig, de multe ori i-a tăiat pânea dela gură. Minerul și lucrătorul din fabricile mari și mici, zilerul și muncitorul din toate branșele, toți acești năpăstuiți ai soartei, au suferit până când le-a ajuns cuțitul la os. Muncitorul era un fel de unealtă în mâna stăpânului. Dacă avea trebuință de această unealtă vie, patronul (stăpânul) îi storcea toată puterea de muncă. În vremurile mai grele, când nu prea mergea negoșul și lucrurile fabricate nu prea aveau căutare, neomenosul stăpân avea obiceiul — și, durere, îl mai are și azi! — să dea drumul muncitorilor pe drumuri...

Gândul rău al jidanilor a stat la pândă și, într-o bună zi, s'au pornit cu minciunile la drum. Pentru sărăcia muncitorului i-au găsit vină lui Dumnezeu. Jidanii au judecat Patria și Națiile pentru nedrep-

tățile îndurate de muncitori. Muncitorii asmuțați astfel la ură, au fost îndreptați împotriva lui Dumnezeu și împotriva Patriei. La început, jocul diavolesc a prins. Sărmanul muncitor, în necazul lui, n'a mai știut pe ce cărare s'apuce și, dus de ispita străinului viclean, care făgăduiau raiul pe pământ, s'a îndreptat spre bolșevism.

Dar traiul muncitorului nu s'a îmbunătățit. Jidanii în schimb își încheiau toate socotelile lor peste durerea muncitorească. Jidanii atât voiau: Să-l smulgă pe Dumnezeu din inima lucrătorului, să ucidă dragostea de țară și să încere pe creștini între ei. Astea toate, pentru folosul jidanilor cari râvniau la stăpânirea întregii lumi. Această stăpânire nu putea veni decât prin desbinarea creștinilor și prin vrajba semănată între ei. Muncitorii, roși de foame și bătuți de toate vânturile, măcinați de boale și neajunsuri, n'au prins, dintru început, tâlcul lucrărilor

jidovești. Nebunia comunistă i-a dus la dușmănie față de Dumnezeu și față de pământul Patriei. Politicianii încârdășiți cu străinii și cu jidanii, n'au făcut nimic pentru îndreptarea răului.

Iată însă că azi răsare mântuirea legionară! Mișcarea aceasta aduce o nouă rânduială pentru muncitor. Îi dă — după cum a spus Căpitanul — drept de stăpân pe munca și n' țara lui. În locul vrajbei și al urii, mișcarea legionară a venit cu semnul înțelegerii, al frăției, al camaraderiei. Muncitorul nu va mai fi socotit rob, ci frate într-o muncă. Profesorul, învățătorul, studentul stau alături de camaradul muncitor. Muncitorul nu se mai simte umilit. E mândru. Poate privi drept în ochii și'n sufletul camaradului de-alături. Va fi stăpân peste rodul muncii lui. Va munci în voie bună, în cântec. Va avea prilej de muncă și va fi răsplătit pe măsură dreaptă.

Se va închina lui Dumnezeu, pentru că nu Dumnezeu a fost vinovat de necazurile lui, ci omul păcătos și dornic de averi prea mari, jidanii mai ales, pentru că ale lor sunt bogățiile mari.

Muncitorul legionar va culege bucurii din muncă, își va odihni sufletul în voioșia muncii răsplătite, își va crește copiii în dragoste față de pământul strămoșesc și'n temere față de Dumnezeu.

Vine vremea muncitorului părtaș la rodul muncii sale, așadar stăpân și nu rob. Se aud cântece noi în toate fabricile, iar în fundul minelor muncitorul, într-o clipă de răgaz, se roagă creștinește: Doamne ajută Țării și Căpitanului!

**Faceți și pe cunoscuții
Dv. să se aboneze la
LIBERTATEA**

Luna plină lumina ca ziua. Ne tupaam în dosul măcăciilor și înaintam cu băgare de seamă.

Pământul se sfărâma sub picioarele noastre și luneca la vale în mici bulgărași. Nici un șgomol nu tulbura liniștea nopții. Iată se zărește pârâul. Pietricelele din albia lui străluciau, ca bănușii de aur. Murmurul lui se auzia lin, ca o muzică. Eram încordați și tăcuți. Pășeam cu grijă, să nu ne descoperim. Casa de pe mal, odinioară desigur arăta vesel și primitiv în bătaia lunii. Acum era tristă. O priveam cu neîncredere, poate în ea se ascunde moartea noastră.

Am mers până la malul apei. Nimic. Am iscodit cu ochii în toate părțile. Am sorbit pe rând, cu nesaj, din apa rece și bună. Nici o mișcare nu se simțea. Ne îndeplinisem sluj-

ba ca totdeauna și eram gata să ne întoarcem. Casa era la o suită de pași, pe un mic platou. Martini ne spune:

— Ce ar fi să mergem, să vedem ce este în casă?

— Hai.

Plecăm în aceeași formație. Martini, înalt, spătos, ne acoperea aproape cu statura lui de uriaș. Era șeful nostru, avea atâtă putere și siguranță de el, încât ar fi fost greu să nu-l urmărim. Noi din urmă ne scoțeam câte o granadă din săculețul de piele, și o pregăteam pentru orice întâmplare. Martini mergea nepăsător. Am ajuns la doi pași de casă. El bagă capul pe geam, se uită o clipă, așa la toate geamurile pe rând. Ne uităm și noi. Înăuntrul moluz, cenușă, lemne arse, lucruri de gospodărie stricate. Cercetăm toată casa. Mexicanul se uită la ceas și i atrage luarea aminte, că am în-

târziat și am înțaiat prea mult. Chemarea noastră era să cercetăm locurile până la pârâu. Acum ne primejduiam să întâlnim patrulele inamice și să fim omorâți, ori luați prizonieri. Martini dă din cap, cu un gest de copil îndărătnic. Ne spune încet și pe nerăsuflăte că el cunoaște bine locurile.

În dosul dealului este satul Coruna, unde s'a născut el, și pe aceste văi a copilărit... Pușin mai la deal este chiar ogorul lor. Nu a mai văzut casa părintească de 15 ani, de când a plecat. Cuvintele lui ne-au mulat. Își revedea omul locurile copilăriei după atâșta ani.

Luna începu să se plece spre apus. Pușin mai sus de casă, o cruce de piatră se vedea singuratică. Îi vedem cum merge spre ea, ingenuș și se închină. În clipa asta, o ploaie de gloanțe, din toate părțile, se abate asupra noastră.

Întraseam într-o capcană. Dintr'un salt, Martini e între noi. Începem să ne retragem, grabiți, târâș, ascunzându-ne după mici ridicături de teren, după smocuri de iarbă. Nu furșăm din ce în ce mai lute. Luna face să fim bine văzuți. Un glonte îi lovește pe mexican în umăr. Icneste și sângele începe să-i curgă pe nas și gură. Martini îi ia de subțiori și-l târâște la vale. Eu rămân mai în urmă, acoperind retragerea. Gloanțele șueră...

În dosul casei, o clipă de repaus. Deabia plecăm și o granadă ia foc. Apăsarea ei mă atinge. Simt cum tot sângele îmi năvălește la inimă, o căldură și apoi nimic...

A doua zi dimineață mă trezesc ud leocă. Corpul îmi tremură, îmi clănțnesc dinții. Doi camarazi mă desbracă și îmi dau haine uscate. Simt o moleșală în tot corpul. Mai încolo, două țărni: pe una mexicanul, tot legat: pete de sân-

ge străbat prin albul tifonului. Pe alfa — Martini, mori. Are două răni groaznice în piept, pe unde au eșit gloanțele dum-dum. Patruța veniță în ajutorul nostru l-a mai văzut fugind cu trupurile noastre. Apoi deodată s'a prăbușit. Reușise să treacă pârâul și venea la deal. Din pricina noastră, pentru că nu a voit să ne lase, a trebuit să fugă în picioare și dușmanul a urmărit cu focul, până l-a doborât. De o putere fără margini, deși rănit greu, a mai mers cu noi în subțioară vreo cincizeci de metri, se vedea dâra de sânge. Rănille, cu toată greutatea lor, se puteau vindeca. Dar încordarea făcută și pierderea de sânge, l-au adus sfârșitul. Nu ne-a lăsat din strânsoarea brațelor, de a trebuit cu mare greutate să ne scoată din această încheștare.

Și astăzi îmi vin în minte aceste întâmplări și mă gândesc la Martini, la patria lui și la crucea singuratică de pe ogorul lui...

(Ilustr. Rom.) — NICOLAE TOTU
— Urmare în Nr. viitor —

Marșul legionar dela Topoloveni

Legionarii sunt primiți cu flori în satul d-lui Mihalache

Săptămâna trecută, în zi de Duminică, legionarii de pe Valea Cărcinoului au primit o chemare dela șeful județului Muscel, dl avocat Puiu Gărcineanu, anume să vină în comuna Priboeni — din acelaș județ — pentru a asculta conferința d-lui prof. Ion Zelea Codreanu.

Legionarii din satele învecinate s'au adunat în număr frumos și au venit să ia parte la această sărbătoare legionară.

Din comuna Călinești au pornit vreo 500, în bună rânduială, ostășește, adică în coloană de marș. Conducerea coloanei din Călinești a avut-o comandantul legionar *Bănică Dobre*, eroul de pe frontul spaniol.

Legionarii, drepți și frumoși ca brazil, treceau cântând pe drum:

„Legiunea — acum ne chiamă Țara să ne-o apărăm.

Legionari, fără de teamă, Căpitanul să-l urmăm...”

Prin Topoloveni

La o cruce de drumuri, spre Topoloveni, iată, le ies în cale jandarmii trimiși de stăpânirea liberală. Se încinge vorba. Inșă pentru că legionarii nu le place vorba multă și fără folos, treburile merg repede. Șeful coloanei spune jandarmilor care este jinta marșului și apoi dă comanda: „Legionarii înainte, marș!”

La orele 7.45 legionarii au intrat în Topoloveni. Acolo șeful partidului național-țărănesc tocmai își chemase tineretul său să ia parte la un fel de congres (adunare). Pe străzi nu se zărea însă nici urmă de tineret național-țărănesc. Numai oamenii din partea locului așteptau să vadă, ca la teatru, congresul... — De odată străbate svon de cântec tineresc:

„Tu, Codrene, ești nădejdea,
Ce ne-a dat-o cel din cer,
Tu ne spulberi desnădejdea
Tu și garda ta de fier”.

Satul tresaltă înviorat la vederea mândrei oaste verzi. Partizanii d-lui Mihalache, cari se așteptau la certuri și bătaii, s'au înșelau. Tinerii legionari au trecut prin sat, liniștiți și cumiși. Cântecul răsună pe ulițele Topolovenilor. Oamenii din sat priveau cu ochii înlăcrimați de bucurie marșul bravilor legionari. Dl. Ion Mihalache, cine știe, asculta și dumnealui cântecul falnicilor feciori:

„Sfântă tinerețe legionară...”

La Priboeni

Rândurile legionare li s'au adăugat camarazii din Topoloveni. Și așa, numai în cântec și voloște, coloana legionară a ajuns în comuna Priboeni. Sosesc alți tineri, din toate satele de prin prejur. Crăburile s'înședință și se roagă.

După oficierea Sf. Liturghii, se deschide adunarea. Se cântă „Imnul legionarilor căzuți”, cântec care chiamă duhurile celor morți să ia parte la rugăciunea celor vii. Și legionarii morți vin rând pe rând în gândurile și'n sufletul camarazilor. Toți simt că Ionel Moja este printre ei. Vine la adunare și Vasile Marin și Sterie Ciumeș și Virgil Teodorescu și Nicolae Bălaianu și toți ceilalți.

Legionarii din Cer se întâlnesc cu cei de pe pământ și se rugau pentru biruința Căpitanului și a neamului.

Au vorbit apoi despre credința legionară d-nii prof. Ion Zelea Codreanu, Bănică Dobre și Puiu Gărcineanu. Nu s'au cerut voturi. Nu s'a făgăduit nimic. Nu s'a bajocorit. Nu s'au spus vorbe fără măsură.

S'a vorbit despre credința în Dumnezeu, în Patrie și'n Căpitan. Prefectul județului, procurorul și ceilalți șefi de deregătorii, veniți să vadă și să împiedice „răscala” legionarilor, s'au retras înlemniți și stiliți, când au văzut rânduiala și omenia legionarilor.

In satul d-lui Ion Mihalache

Seara, la întoarcere legionarii, în drum spre Topoloveni — au trecut și prin satul d-lui Mihalache, prin Dobrești. Sătenii s'au minunat mult când au văzut frumoasa coloană. În frunte mergeau sute de călărești legionari și bicicliștii. La intrarea în Topoloveni, populația satului a aruncat flori în calea legionarilor. Nu s'a întâmplat nimic neplăcut, nu s'a ivit nici o neînțelegere.

Legionarii își vedeau de drum pierzându-se în zare. În urma lor se auzia cântecul:

„Să ne urmăm Căpitanul,
În bine și'n greu
Cu el este biruința,
Cu el Dumnezeu...”

Spun vestitorii unor ziare că în acea zi dl Mihalache A PLĂNS. De ce-o fi plâns? Tot ei tâlcuiesc. Unii că l-a durut inima văzând atâta frumusețe de tineret; și că aceea nu e cu dansul, că ține la alt șef, — alții că a plâns de năcaz, că iacă și prin „țara” lui, la Dobrești și Topoloveni nu mai e toată lumea cu el, ori cât de „Șef” este, — ci, cel mai mulți și mai frumoși din tineret, — merg pe alte căi și în jurul său se face tot mai mult gol...

ANGLIA A FOST IMPUTERNICITĂ SĂ IMPARTĂ PALESTINA

Liga Națiunilor a dat impuțernicire Angliei, ca ea să înceapă pertractări cu Arabii și cu Jidanii privitor la împărțirea Palestinei în trei părți.

Din viața Partidelor

Apropiindu-se plinirea sorocului, ca liberalii să se retragă și să dea prilej M. Sale Regelui a chema la conducerea țării mai departe, pe cine M. Sa îl va crede mai potrivit acestor vremi, partidele se frământă și se îmbulzesc — spre Rege, ca doară doară le cheamă pe ele, fiecare nădăduind că pe el va cădea sorocul și norocul.

Liberalii au o nădejde mare, că M. Sa Regele tot lor le va încredința cârma pe alți 4 ani, căci celelalte partide sunt prea slabe și neajutorate.

Național-țărăniștii dlui Mihalache-Maniu-Madgearu, mai nădăduesc ei, dar nu tare!, că s'ar putea să fie chemați ei la putere.

Partidul »Totul pentru Țară« spune: pe cine îl va cere poporul, prin voturile sale!

Dar o plănuire care pare a fi mai aproape cu puțință a urma liberalilor, e următoarea: Că va veni un guvern ieșit din însoțirea între ele a trei partide: a dlui Mareșal Averescu, unit cu a dlui Cuza-Goga, și cu a dlui Gheorghe Brătianu. Dl Oct. Goga a fost zilele astea la dl Mareșal la Turnu-Severin și acolo se spune că s'au chibzuit lucrurile și s'au pus la cale.

Așa în trei, poate că ar ieși bine din alegeri.

Legiunea își va păstra neatârnată. Nu se va lua la trântă neroadă cu celelalte partide, nu va ocări, nu va minți — cum fac celelalte — ci își va aduna credincioșii în jurul său, ca cloșca puii ei drași, și-i va duce în luptă în chip cinstit, dar dârz și însuflețit!

Nu mai e mult și — se va vedea care e de fapt »legionar«, tare în gând și în inimă, și cine a fost — vorbe, vorbe. Noi avem cele mai bune nădejdi!

Războiul

în Spania merge după năravul vechiu. Roșii se apără, naționaliștii tot biruesc, dar merg încet, ca să nu cadă în curse. Sunt pe cale bună ca să pună stăpânire și pe locul încă necuprins la capul de sus al țării, după care se vor întoarce asupra Madridului.

— În China Japonezii au ajuns a înfrânge pe Chinezi. Pân'acum, până au putut descărca destule trupe în China, au avut greutăți, acum au început a da pe Chinezi înapoi, uneori chiar peste cap. Sfârșitul se prevede va fi acela, că Japonezii vor pune de nou sub genunchele lor pe nenorociții de Chinezi, cari sunt — mulți dar proști...

NOUȚĂȚI

Rugare către sufletele bune. În com. Dognecea (jud. Caraș) avem un legionar credincios, pe Constantin Gongea. Dânsul are un fiu, Mihai, înscris la o școală normală (pregătitoare de învățători), — care însă nu are cu ce și plăti taxele de înscriere și astfel e în primejdie a-și pierde anul. — Rugăm pe bine înțelegătorii legionari din partea locului, să-i întindă o mână de ajutor, ca să-și poată plăti taxele, prin ce îl vor îndatora și lega și mai mult de Legiune. O faptă bună aduce totdeauna o răsplată bună celor ce o săvârșesc.

Monument lui A. Vlaicu s'a desvâlit zilele trecute și la Bănești (jud. Prahova) pe locul pe care a căzut dragul nostru frate Aurel Vlaicu din Bințiși (lângă Orăștie) în 1913, când voia să treacă el cel dintâi Carpații fără pașaport, pentru a lua parte la adunarea „Astru” dela Orăștie. Clasul său l-a pândit și l-a doborât, — dar sufletele noastre sunt pline de amintirea lui. Are un monument (slab reusit) și în satul nașterii sale Bințiși, — care-i poartă azi numele.

„Astra”, marea societate pentru răspândirea cărții și științelor în popor, — și-a înținat la Timișoara adunarea sa generală (pentru un an) în zilele de 11, 12 și 13 Septembrie. A fost bine cercetată. S'au spus cuvinte bune pentru munca ei, și lumea s'a bucurat aflând, că și Vechiul Regat dorește, ca „Astra” să-și întindă lucrarea și asupra ținuturilor de acolo. Negreșit chemarea va fi primită cu bucurie, — și se vor ține mai multe „adunări generale” de acestea, una în Ardeal-Banat, alta în Muntenia, a treia în Moldova, în Basarabia, Bucovina. Foarte cuminte și de folos.

La Timișoara s'a băgat de seamă cu părere de rău un lucru: Guvernul a întârziat a da drept de călătorie pe Căile Ferate cu preț de jumătate, cum s'a dat totdeauna și se dă unor societăți mult mai neînsemnate. De aceea mai ales țărăni, cari așa cu prețul întreg, nu prea puteau merge — au lipsit aproape de tot dela adunare.

Insuflețită și evlavioasă sărbătoare au avut Români din com. NOUA (jud. Brașov), la 22 August, din prilejul stînșirii unei prea frumoase troițe ridicată de tineretul legionar, ca închinare celor doi morți în războiul din Spania. În jurul troiței, pe care e scris: „Eroul Moja și Marin”, Majadahonda, — au pregătit un frumos parc, cu flori și bănci de odihnă și, la intrare, o lăntână, mare binefacere pentru călătorul înșecat. Frumos și simțit a vorbit pâr. Broșu la stînșirea troiței!

Purtarea cămășii colorate nu e lucru de pedeapsă. Înaintea tribunalului din Vaslui (Moldova) au fost duși 26 de

lănceri de al partidului Național Creștin, pentru purtarea cămășii albastre, așa cum legionarii poartă cămașa verde. Tribunalul, foarte „brav”, l-a osândit (vădit la cerere mai de sus) la câte 15 zile, închisoare. Cei osândiți au făcut apel la Curtea de Apel din Iași, care a dat sentință (judecată) prin care spune că: purtarea acelei cămășii cu irău pus în brau semn peste pept, — nu e nici o vină. A nimicit judecata tribunalului. Fiește tot așa e și cu purtarea cămășii verzi legionare.

Groznică nenorocire s'a întâmplat în Galați la 31 August. Locuitorul Ion Chiriac își construise de curând o pivniță sub casă. În zilele trecute, el a adunat rumegușuri, le-a îngâmădit în pivniță și le-a lăsat pentru ca să se usuce pe rețel. Dîminează femeia Elena Beuceanu în vârstă de 62 ani, soacra lui Chiriac, s'a dus în pivniță ca să scoată o sticlă cu lapte. Femeia amețită de gazurile ieșite din rumegușuri, a amețit înecat de acele gaze și a căzut în nesimțire. Văzând că bătrâna nu se mai mișcă, a pornit după ea soțul lui Chiriac, care a avut acelaș soartă. Au intrat apoi soții Nicolau din str. Brăilei și Ion Dobrea din str. București, și toți aceștia s'au înecat de gaze! S'a dat alarma sosind imediat pompierii. A fost scoasă moartă bătrâna Elena Beuceanu, iar ceilalți în luptă cu moartea.

La spital au înecat din vechi soții Nișu și Maria Nicolae, precum și femeia lui Chiriac, anume Zamfira.

Urșă nenorocire s'a petrecut la Londra zilele astea: o furtună nespuse de furioasă s'a descărcat asupra ținutului Cardington, aruncând pe pământ zeci de frăznete. La Cardington se găsește un aerodrom militar (stație de baloane și aeroplan). Deodată furtuna a izbîit în aerodrom; și îndată a prefăcut în stane de piatră 9 baloane din cele mai noi, cari stăteau legate de stăpîni lor. Toate praful s'au făcut și au luat foc.

VIZITA LUI MUSSOLINI ÎN GERMANIA

Mussolini va lua parte la manevrele armatei germane, în zilele de 25-27 Septembrie. Cu acest prilej el va cerceta și Berlinul, unde va avea conferință adânci cu Hitler. Vizita lui Mussolini în Germania este de foarte mare însemnătate politică.

COPILUL LUI STALIN A FOST RĂPIT

Stăpânul fără milă al Rusiei comuniste, vestitul călău sângeros Stalin, a fost lovit de-o cruntă nenorocire, deoarece unicul său fiu, cu numele Vasile, în vârstă de 12 ani, — a fost răpit în vreme ce mergea acasă dela școală. Stalin a pus întregă poliția și siguranța pe urma răpitorilor, dar până acum n-au putut fi găsiți nici ei și nici copilul.